

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, únor 2009 (č.59)

Jako kdysi dávno pastýři, přijdou i oni k jesličkám, aby se poklonili tomuto dítěti. Budou jako noví mudrci, kteří přijdou od východu i od západu se svými dary:

- vzácným zlatem víry,
 - kadidlem naděje, která stoupá až k nebesům,
 - voňavou myrhou lásky,
- kteřou mají k Tobě i ke všem lidem.

Požehnej našemu městu a přeměň je v místo pokoje a smíření, místo setkání a společenství v modlitbě. Ať nad ním zpívají andělé: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení!”

Ať se toto setkání stane pro nás všechny zastavením na naší pouti k novému městu, nebeskému Jeruzalému, kde se před Trůnem shromáždí nesčetné zástupy, muži i ženy všech jazyků, zemí, ras i národů, a budou zpívat: Sláva obětovanému Beránku! Sláva vítěznému Beránku! Amen. Aleluja.

kardinál Danneels, Brusel

Svátky v únoru:

2.2. Svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice)

3.2. Svatý Blažej, biskup

8.2. ctihodná Mlada Přemyslovna - abatyšce

11.2. Panna Maria Lurdská

14.2. Svatý Valentin/ výročí smrti sv.Cyrila v Římě

22.2. Svátek Stolce svatého apoštola Petra

Pozvánky na únor:

* **Společenství pro všechny** se koná každý pátek po večerní mši svaté (17.45 - 19.00 hod.) v učebně na faře. Na programu je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni!

* V neděli 1.února bude po mši udělováno **svatoblažejské požehnání** zvláště proti nemocem krčným, jak je pradávným zvykem. (I ve Strupčicích)

* V sobotu 2.února bude mše v kostele. Slavíme svátek **Uvedení Páně do chrámu**, lidově Hromnice. Budou žehnány svíčky.

* **Jarní prázdniny na faře v Jítravě (Lužické hory)** pro děti a mládež z Jirkova a Chomutova: 9.2.-12.2.2008 Cena: 400 Kč. S sebou je třeba vzít teplé oblečení, spacák, hygienické potřeby, atd. Odchod 9.2. v 8:00 hod. s P.Mirkem od fary na nádraží. Vlak odjíždí v 8:36 hod. z Jirkova zastávky. Návrat 12.2. v 16:46 hod. vlakem na Jirkov zastávka ČD.

* **Postní doba** letos začíná ve středu 25.2. V tento den bude při mši v 9:00 hod. udělována svátostina **Popelec**. Po celý den je přísný půst. Stejně tak, ještě v neděli 1.3. v Jirkově i Strupčicích - při pravidelných bohoslužbách. (Půst není, ale můžete si ho udělat, pokud jste ve středu neměli čas.)

* Výuka náboženství pro děti a mládež je každou středu v 15.00 na faře.

* Věci do charity je možno přinést po předchozí domluvě. Tel.: 474659460

* Mše svaté na Květnově budou na 1. a 3. sobotu v měsíci (dle počasí).

Stalo se v lednu:

Byli pokřtěni: Kevin Michal Tomáš

Pohřeb: Antonín Zoubek

Tříkrálová sbírka: V naší diecézi se vybralo 982,000 Kč. V sousedních diecézích - plzeňské: 2.168,958 Kč a v pražské: 3 368 909 Kč. Díky Vám!

Troje lednová rozloučení aneb Buď nám Bůh milostiv

Zemřel maltézský rytíř P. Josef Zlámal. Pocházel od nás ze Chřibů. Jako kněz působil nejdříve v rodné olomoucké diecézi. Po válce přišel na misie do litoměřické diecéze, kde působil na frýdlantsku. Veřejně v kostele četl pas-týřský list českých biskupů (iniciovaný J.Beranem) a za to vyfasoval 10 let vězení. Pak pracoval v dělnických profesích. Až v roce 1969 dostal „státní souhlas“, nesměl se vrátit do olomoucké ani do litoměřické diecéze. Působil tedy v diecézi královéhradecké. Zde také tajně vstoupil do řádu Maltézských rytířů. Po sametové revoluci se stal jejich řádovým představeným. Naposledy působil v kostele Panny Marie Pod řetězem v Praze (kam jsem jako bohoslo-vec často chodil na mši). V roce 2004 dostal od prezidenta republiky řád T.G.Masaryka za mimořádné zásluhy v boji za práva věřících za totality. P.Josef Zlámal dosáhl požehnaného věku 93 let (68 let kněžství) a do posled-ních dvou týdnů života v plné duševní a téměř i tělesné svěžesti. P.Zlámal byl pochovaný 3.ledna 2009 ve svém rodišti, v Halenkovicích ve Chřibech.

Zemřel kněz Mgr.ICLic.František Beníček. Narodil se v Uherském Hradišti jako já, jen o čtyři léta dříve—1969. Vystudoval bohosloví v Olomouci a působil v mnoha farnostech olomoucké diecéze. V roce 2001 dosáhl licenciá-tu kanonického práva na Katolické univerzitě v Lublinu. Dne 7. ledna 2009 stál v kolejišti a smetl ho nákladní vlak v Hustopečích nad Bečvou (kde byl zároveň farářem). Vyšetřovatelé mluví o sebevraždě. Pohřben byl 17.1.2009 z kostela svatě Ludmily (nově postaven) v Suché Lozi na Uherskobrodsku. Jeden známý kněz řekl: „I když do našeho společenství nechodil, v semináři jsme s ním zažili pěkné chvíle, z kterých se pak čaganovské setkávání slo-váckých kněží vyvinulo. Nesud'me okolnosti jeho smrti ale svěťte ho Božimu milosrdenství a pokud budete mít volnou intenci, odslužte za něj mši a spoj-me se v modlitbě za spásu jeho duše“.

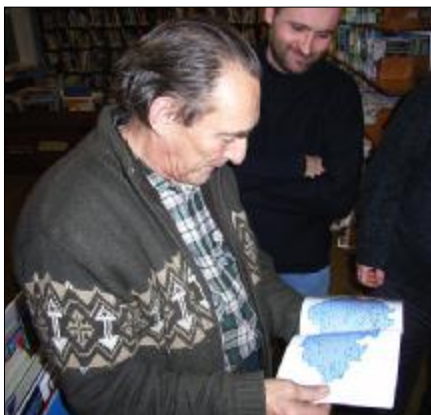
Zemřel bohoslovec za litoměřickou diecézi Radoslav Khom. Studoval v olo-mouckém semináři ve druhém ročníku. Po delší nemoci zemřel náhle na em-bolii ve věku 27 let. Vyrostl v ateistické rodině v Praze, ale skrze liturgii se dostával blíž k Bohu, až byl pokřtěn a rozhodl se sloužit v církvi jako kněz litoměřické diecéze. K tomu již nedošlo. Poslední rozloučení se konalo v Praze na Olšanech 8. ledna 2009 u hrobky františkánských terciářů. Z jeho nedávných slov: „Kdosi se mne o prázdninách ptal, mám-li nějaký kněžský sen, a když jsem chvíli přemýšlel, musel jsem říct jen jediné. Ano. Chci být svatým knězem, uchovat si lásku k Církvi a nechat se učinit nástrojem Pána, jak říká svatý František ve své modlitbě. A toto bych přál i každému z nás, kdo se denně setkáváme s Pánem ve Mši svatě a toužíme potom odevzdat mu celý život „,

Eurosetkání Taizé Brusel 2009

Setkání křesťanské mládeže v Bruselu se účastnilo 40.000 mladých ze všech koutů Evropy. Na podobném setkání jsem byl počtvrté (Mnichov, Stuttgart, Milán). Město Brusel nás překvapilo asi jenom negativy: hustá doprava (přijeli jsme auty a museli jsme se dostat ke kostelu svatého Serváce v centru..), plno barevných lidí—člověk by čekal evropskou tradici... - no budiž, chtějí být asi New York, poměrná špína a neudržovanost (v závislosti na úrovni neevropských obyvatel - Turci, Palestinci, Marokánci, černoši z Afriky i Ameriky), agresivní smog a v průběhu setkání přehnaná organizace lidí, jako bychom nebyli lidé, ale skleněné kuličky v pásové výrobě. Totální techno-

kratické pojetí společnosti. To, co připravovali sami bratři z Taizé -z Francie, to mělo svou úroveň. To, co náleželo bruselským hostitelům, jako například rozebírání mladých do rodin nebo navádění lidí na jídlo nebo do metra, to bylo pod lidskou důstojnost. Dříve třeba stačilo, když jeden ze čtyř uměl nějakou řeč, aby se domluvili a do rodiny šli všichni. V Bruselu byl napřed výběr mladých slečen, co mluví francouzsky (Brusel je frankofonní), pak těch samých, co mluví anglicky a pak ostatní „pařezové“. Ještě, že nám nekontrolovali chrup nebo vlasy... Navíc, kvůli tomu jsme čekali zbytečně pět hodin v kostele, kde nebylo moc teplo a to byl asi taky začátek našeho zdravotního konce. Naštěstí aspoň rozdávali čaj a kvalitní belgické sušenky. My jsme uměli vesměs německy (nás 8 - jirkováci a zlíňáci) a proto jsme skončili na poslední stanici - v mládežnické ubytovně, kde se netopilo, kde vanul svěží vítr a na okna nalétala hejna holubů a první den ani netekla teplá voda. Po stížnosti našich děvčat se situace posléze zlepšila. Spolu s námi tvořili skupinu tři Ukrajinky, jedna Němka a dva Poláci.

Byla to mládežnická ubytovna (**Maison des Jeunes - Andre Vermeulen**), ale věřící mladí tu neexistují, a tak jim tam dochází muslimská omladina v rámci knihovny a internetu, který nyní provozují. Mladí byli fajn, ale dost se tam prý krade. Zajímavé byly oka ze špagátu místo klik u dveří. Někde ani

to nebylo a když pak vám někdo zabouchl jediný záchod, který byl na dvoře, museli jste se vydat shánět kliku do knihovny. Pokud jste to stihli, mohlo se stát, že nebyl papír, Marokánci si vypůjčili všech pět rolí na rodinnou oslavu... A tak dále.. Důležité věci jsme si museli nosit na modlitby s sebou—jako peníze

a doklady. Nejvzácnější byla flaška slivovice, díky které jsme se dlouho bránili nachlazení. Jak už jsem říkal v kostele, tito mladí muslimové užívají drogy a během roku jich 5-6 umírá na předávkování drogou. Ze správce knihovny se postupně vyklubal páter, který uměl koptavě německy (...svižně fran-

couzsky, ale to nám bylo jedno..) a díky němu jsme se dozvěděli o Bruselu, církvi zde a o Belgii. Pozval jsem ho do Jirkova i s mládeží, tak uvidíme, jestli třeba v létě přijedou na Květnov nebo tak.. Díky tomu páterovi - Guy - (čti: Gy) jsme okoštovali místní dobré pivo Leffe a dostali najíst mořských plodů až nám břicho přecházelo... (obrázek-miska, Pepa potvrdil :-). Darovali jsme mu na oplátku knihu s našimi podpisy a fotkami z České republiky a kalendář českých krás z prodejny Globus Chomutov.

Každý den jsme jezdili na společné modlitby pro 40 tisíc lidí, které se konaly ve třech velkých halách bruselského výstaviště. V jiných dvou se zase vydávalo jídlo. V dalších halách či jiných prostorách (kostely ve městě) jsme se účastnili doprovodných programů (přednášky, besedy, koncerty, prohlídka starého Bruselu).

Jeden z hlavních textů pro setkání (není sjednocení, ale:) Odpuštění mezi křesťany a mezi církvemi. Příkladem je nám rozhovor Petra s Ježíšem (viz

ikona z Taizé—viz obrázek). Ježíšův výrok se týká každodenního života učedníků. **Bez odpuštění není život komunity, není církev. Ale - kolikrát odpustit?**

P.Mirek

Je to Petr, kdo pokládá tuto otázku. Je si vědom toho, že mezi učedníky dojde k nedorozuměním, napětí, slovům či skutkům, které budou zraňovat. Žil s Kristem dostatečně dlouho, aby věděl, že odpuštění je jedinou cestou ze slepé uličky, do níž jsme se dostali kvůli hříchu. Proto se neptá, měl-li by odpouštět či nikoli, ale jak daleko jít. Když nabízí odpuštění sedmkrát, je nepochybně přesvědčen, že dělá hodně. A má pravdu: odpustit tu stejnou chybu sedmkrát je hodně. Petr a ostatní učedníci museli být překvapeni Ježíšovou odpovědí: „Ne sedmkrát, ale sedmdesátkrát sedmkrát“. Jinými slovy bez omezení, bez počítání. Číslo sedmdesát sedm je pravděpodobně narážka na Lamecha, potomka Kaina, který byl za křivdu pomstěn sedmdesátkrát sedmkrát, tedy nepřiměřeně. (*Genesis*)

Svatý Petr a Pán Ježíš

Ježíš odmítá Petrovu otázku ohledně hranic odpuštění a říká podobenství, kterým zdůrazňuje dvě věci. Odpuštění je bez hranic a je nezlomným celkem. Je nemožné oddělit Boží odpuštění a odpuštění, které máme k sobě navzájem. Král v podobenství samozřejmě není Bůh. Bůh nezamýšlí prodat svého služebníka jako otroka, neposílá lidi do vězení a nemučí je. V podobenství musíme věnovat pozornost neočekávaným věcem, které jsou výrazné až do překvapivých podrobností. Prominutý dluh činí „deset tisíc talentů.“ To je přibližně ekvivalent ročního platu 150 000 pracovníků, částka, která by dnes mohla být miliarda eur či dolarů. Je nepředstavitelné, že by se král nechal obломit pouhou prosbou svého služebníka, aby mu odpustil takovou částku bez jediné otázky. To je neuvěřitelně přehnané. Takový král není rozumný, ale jednal by podle rozmaru svého srdce. Ježíš chce, abychom pochopili, že Boží odpuštění není rozumné, nýbrž tak neuvěřitelné, že odporuje zdravému rozumu a jde za jakoukoli vypočítavost. Když služebník odmítá odklad splátky svému spolupracovníkovi, který mu dluží jenom malou částku sto denárů, což je sotva čtyřměsíční plat jednoho pracovníka, je to stejně

překvapivé až skandální. Ostatní spolupracovníci mají právo být pobouření a stejně jako král rozhořčení. Služebníkům nedostatek ohledů je až cynický. Jak jen může vymáhat svoje práva, zatímco sám je zavázán králově skutku milosrdenství? Tímto podobenstvím nám Ježíš nastavuje zrcadlo pokaždé, když si myslíme, že musíme omezit své odpuštění. „Neměl jsi být milosrdný ke svému spoluslužebníkovi stejně jako jsem byl já k tobě?“ Tato králova otázka je také otázkou, kterou klade Kristus nám. **Odkládat odpuštění je pro toho, kdo poznal nezměrné Boží odpuštění, nelogické.**

Boží odpuštění samozřejmě přichází první. Není podmíněno našim odpuštěním. Jelikož je ovšem odpuštění nedělitelný celek, není možné žít v Božím odpuštění bez „odpouštění bratrům a sestrám ze srdce.“

(z textů Bratří z Taizé)

Bratři z Taizé podporují Evropské společenství. Zaznělo též v Bruselu:

Současná finanční krize ukazuje, že hospodářství se nemůže trvale rozvíjet, pokud se neřídí etickými normami. Tato krize se může stát příležitostí, abychom se zamysleli nad našimi prioritami při budování celosvětového společenství – O jaký rozvoj usilujeme? Jaký rozvoj je možný vzhledem k omezeným zdrojům naší planety?

Dvojitý vklad křesťanů

Evangelium povzbuzuje k **životu v prostotě**. Vybízí věřící, aby se ovládním svých tužeb dobrovolně rozhodli pro omezování svých potřeb. Svobodná volba jednoduchého životního stylu pomáhá těm bohatším odolávat honbě za nadbytkem a přispívá k boji proti bídě těch nejhudších.

Druhý vklad, který křesťané mohou do společnosti přinést, je bezesporu jejich povolání k tomu, aby byli **průkopníky na cestách odpuštění**. Snaha o odpuštění předpokládá už to, že odmítneme, aby se přenesla na další generaci zloba pramenící z nezahojených zranění. Nemůžeme zapomenout na bolestnou minulost, ale odpuštěním můžeme přerušit řetěz přetrvávající zášti. Bez odpuštění nemají naše země budoucnost. Obdivuhodný elán počátků budování Evropy se zrodil do značné míry z tohoto přesvědčení. V roce 1965 na podnět polských biskupů bylo učiněno gesto vzájemného odpuštění mezi polským a německým národem. Křesťané tehdy připravili cestu k politickému smíření.

Všichni se mohou podílet na civilizaci poznamenané nikoliv podezřívavostí, ale důvěrou. V minulosti se někdy i nepatrné hrstce osob podařilo posunout jazýček na vahách dějin na stranu míru. Zakladatelů Evropského společenství bylo jen málo, ale byli vedeni brilantní intuicí: zabránit novému konfliktu lze tím, že přírodní zdroje (uhlí a ocel), které v minulosti sloužily válečné mašinérii, budou spravovány společně.

Dopis tomu, kdo by chtěl následovat Krista

V evangeliu slyšíme Ježíšovu výzvu: „Následuj mě!“ Je možné mu odpovědět celoživotním závazkem?

V každém z nás je touha po šťastné budoucnosti. Ale můžeme ztrácet odvahu, když máme dojem, že v cestě stojí příliš mnoho překážek.

A přece je Bůh s námi: „Přiblížilo se království Boží“ (Mk 1,15). Jeho přítomnost vnímáme tehdy, když přijímáme životní situace takové, jaké jsou, a snažíme se vycházet z toho, co je.

Nikdo by nechtěl celý život strávit stavěním vzdušných zámků. Přijměme to, čím jsme, stejně jako to, čím nejsme...

Hledání šťastné budoucnosti se neobejde bez rozhodování.

Jedni činí odvážné kroky a následují Krista v životě rodiny, ve společnosti, angažují se pro druhé. Jiní se ptají sami sebe jak následovat Krista rozhodnutím se pro život v celibátu.

Tolik bych chtěl povzbudit všechny, kteří stojí před rozhodnutím na celý život:

Může se stát, že tváří v tvář takovému závazku začneš váhat. Půjdeš-li však dál, objevíš radost z úplného sebedarování. Šťastný ten, kdo nepodléhá strachu, ale odevzdává se přítomnosti Ducha svatého.

Snad je pro tebe těžké uvěřit tomu, že Bůh volá tebe osobně, že čeká na tvou lásku. V jeho očích má tvůj život cenu.

Když tě Bůh volá, nenařizuje ti, co máš udělat. Jeho volání je především osobní setkání. Nech se Kristem přijmout a objevíš, kterou cestou se dát.

Bůh tě volá ke svobodě. Nedělá z tebe pasivní bytost. Skrze Ducha svatého v tobě přebývá, avšak nestaví se na tvé místo. Naopak probouzí netušené síly.

Jsi mladý, možná máš strach a svádí tě myšlenka nevybrat si nic, nechat všechny možnosti otevřené. Jak ale najdeš naplnění, zůstaneš-li stát na rozcestí?

Přijmi, že je v tobě nenaplněné očekávání a nezodpovězené otázky. S průzračností srdce se můžeš svěřovat. V církvi jsou lidé, kteří ti budou naslouchat. Doprovodí tě na cestě tvého hledání, aby ses mohl cele darovat.

V následování Krista nejsme sami. Máme oporu v tajemství společenství, kterým je církev. V ní se naše „ano“ promění v chválu.

Tato chvála je možná rozpačitá a vystupuje z naší bídy, ale postupně se stane vyvěrajícím pramenem radosti pro celý život.

Zasvěcení.

Svátek Uvedení Páně do chrámu (2.2.) je také dnem svátečním pro řeholníky a řeholnice. Většinou na tento den nebo některý nejbližší, mají celodiecezní setkání se svým biskupem. Je to den vděčnosti, vzájemného setkání, povzbuzení, sdílení zkušeností, připomenutí svého zaměření, své celoživotní cesty...

Zahlédnout řeholníka v dnešní době není nijak obtížné. Jsou vidět, občas i slyšet, lze se o nich dozvědět z mnoha zdrojů nebo se s nimi i setkat. Možná si s jejich existencí někteří neví rady, možná nad nimi i krotí hlavou. Svě často pomýlené a zkreslené představy o nich nekriticky přebíráme z literárních či filmových zpracování.

Ale kdo opravdu jsou tito zasvěcení, tito zvláštní lidé? Profici na duchovní život? Nebo nějaký podivín, kdesi zavřený? Vytržení z reality? Nebo dokonce blázní? – Těžko říci, záleží na tom, z jakého úhlu se na ně díváme nebo jakou s nimi máme zkušenost.

Slovo „zasvětit“ užíváme také v běžném životě. Být zasvěcen do něčeho – znamená být obeznámen s něčím (s tajemstvím), mít vhléd do věci, události.

Ale také lze být zasvěcen něčemu: bádání, vědě, práci, povolání ... věnovat se tomu cele a dát do toho všechny schopnosti a prostředky, které máme.

V duchovním slova smyslu „zasvětit“ znamená vyřadit z běžného užívání. Kostel je zasvěcen Bohu, tedy nemůže být používán pro jiný účel, který by tomu odporoval. Z běžného užívání jsou „vyřazeny“ např. posvátné nádoby ke mši sv..

A pak je možné zasvětit se někomu – nějaké osobě, duchovní bytosti. Pro nás křesťany je tou osobou – bytostí, které se můžeme zasvětit – Bůh. První zasvěcení člověka Bohu je křest. Plné zasvěcení je skrze řeholní nebo kněžské povolání. Celý život zasvěceného člověka je nasměrován k oslavě Boží, k následování Krista, k jeho službě a k životu ve společenství s ním.

Stát na straně Boží je občas hodně náročné pro nutnost víry a pro lidskou hříšnost. Ale patřit tomu, kdo je nade vším, kdo je všemohoucí, kdo všechno tajemně řídí svou prozřetelností, kdo je nekonečně svatý a dokonalý, štědrý a milosrdný, stát na straně vítěze - je nádherné.

Každý z nás je ale postaven před úkol být svatým, udělat pro to všechno a na cestě víry svítit druhým. Křtem jsme všichni zasvěceni a tím patříme Bohu, jemu smíme sloužit a pro něj žít i trpět. Řeholníci ukazují k nebi, tak i my tam upřeme svůj pohled i všechny touhy a námahy. Tam jednou budeme patřit, tak ať nejsme překvapeni a nepřipraveni. *(Podle Ave z Lomečku 2/07)*

Setkání ředitelů a vedoucích farních a oblastních charit Litoměřické diecéze.

Na pozvání litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta se ve čtvrtek 22.1.09 sjelo do Diecézního domu kard. Trochty v Litoměřicích třicítka pracovníků různě odpovědných za farní a oblastní charity.

V krátkém úvodu nám pan biskup připomenul dvě věci, na které bychom neměli při své práci nikdy zapomínat:

1. Finance – i když chápe jejich důležitost, ty by nikdy neměly být brzdou naší dobré vůle pomáhat všude, kde je třeba.

2. Název farní charita - aby křesťanství v našem názvu nebylo jen prázdnou fasádou, aby ředitelé dbali na křesťanského ducha a snažili se ho udržet i tam, kde bude třeba jen minimálně praktikujících křesťanů – zaměstnanců. S připomínkou křesťanského ducha nás pan biskup vybídl ke stavovské solidaritě. Praktický příklad ukázal na solidaritě lékařů, kdy jeden o druhém špatně nemluví a umí se kolegy zastat. Stejně tak by to mělo být mezi kněžími, řediteli křesťanských škol, charitními pracovníky a i mezi všemi křesťany.

Přesto, že si pan biskup velice váží práce profesionálních pracovníků, zmínil důležitost víc rozšiřovat práci dobrovolníků ve farních charitách, což by mělo být i úkolem duchovních správců farností. Dále zdůraznil potřebu zlepšit kontakty s místními médii, aby o naší činnosti byla informována široká veřejnost – nejen čtenáři Zdislavy a farních periodik.

Všichni přítomní se postupně představili a seznámili nás s nejcharakterističtějšími projekty v jejich charitách. Bylo velice povzbudivé naslouchat lidem, kteří se snaží pomáhat právě tam, kam žádná státní pomoc „nedosáhne“. Lidem, kteří se v našem sociálním systému nevejdou do žádné „škátulky“ a zůstávají na samém okraji společnosti naprosto bez prostředků. Většina referujících byla plná energie a radosti i přes všechny stále se opakující problémy a těžkosti.

Milým překvapením byla i přítomnost nově jmenovaného generálního vikáře P. Stanislava Příbyla, CSsR, který se k problematice charitní práce vyjadřoval velice fundovaně, protože byl přes pět let presidentem charity pražské diecéze. Všechny nás ubezpečil, že stejné těžkosti a různá nedorozumění řeší charity i v ostatních diecézích a trefně poznamenal: kdybychom už měli úplně vše vyřešené bez těžkostí a problémů, to bychom už byli mrtví.

Na závěr pan biskup poděkoval za Tříkrálovou sbírku a všem, kteří vedou naše děti, které nijak podstatně nestrádají, k solidaritě s trpícími a k ochotě se dělit. Báznivější se také učí vystupovat na veřejnosti. Celá akce pak má mimo finančního přínosu i navodit prostředí radosti a uspokojení z dobrého díla.

Dle hodnocení „v kuloárech“ byli všichni přítomní s průběhem setkání velice spokojeni a také povzbuzeni k další radostné i když náročné práci a vděční za pozvání.

(Z)

Kazatelská služba a společenství – v kontextu dominikánské rodiny.

Známým a častokrát zdůrazňovaným faktem je skutečnost, že dříve než vlastní kazatelský řád, založil sv. Dominik nejprve klášter kontemplativních sester, mimo jiné také proto, aby se za jeho dílo modlily. Klášter v Prouilhe kromě toho sloužil Dominikovi jako útočiště, kam se mohl v případě potřeby uchýlit. Tato důležitá epizoda z dějin řádu kazatelů ukazuje, že kazatelská služba je nedílně se společenstvím spjata...

Upřesněme si, co přesně slovem „kázání“ myslíme. V tradici naší spirituality není kázání viděno pouze jako liturgický úkon při bohoslužbě. Ten samozřejmě ke kázání také patří a dokonce je jakýmsi jeho zářným a vynikajícím příkladem (alespoň teoreticky). Kazatelství je však něco víc. Řád kazatelů nevznikl kvůli lepšímu kázání při Mši, nevznikl ani za účelem výcviku kněžských funkcí. Vznikl jako reakce na zoufalý stav církve a společnosti na jihu Francie na počátku 13. století. Dominik proto přichází s myšlenkou hlásání pravdy, která je silnější než meč, a která jediná může bloudící přivést na správnou cestu k Bohu, který sám je Pravdou...

Kázání je tedy v dominikánské tradici hlásání víry, svědectví o víře. K něčemu takovému jsou ovšem povoláni všichni křesťané, neboť to plyne z jejich účasti na prorockém úřadu Krista. Dominikánská účast je však specifická. Naše kázání by mělo mít zvláštní důraz na pravdy víry a jejich sepjetí s křesťanským životem. Je zřejmé, že svědectví života je základní předpoklad, na kterém teprve doktrinální kázání stojí. Dobrým dominikánem může být ten, kdo žije svatě, ale nesoustřeďuje se na mluvení o církevní nauce. Nemůže jím být ale ten, kdo geniálně vykládá pravdy víry a žije přitom způsobem odpudivým i pro nevěrce (pokud je taková kombinace vůbec možná). Opět je tedy nutné zdůraznit sepjetí celé řádové rodiny v kazatelské službě. To, že někdo kvůli různým omezením, osobní situaci nebo životním podmínkám (nestudovaný) nemůže přímo svědčit o pravdách víry, neznamená, že nemůže mít podíl na kazatelské službě. Ta je funkcí celé řádové rodiny a každý na ní má účast svým vlastním způsobem.

Křesťanský život jako participace (účast)

Myšlenka účasti na Božím životě je pro katolickou víru víc než typická, přestože si to řada lidí neuvědomuje. Nepochopením této účasti (participace) vzniká celá řada otázek a námitek, tak často kladených katolíkům od ostatních křesťanů...příklad: Jestliže Ježíš vyhrazuje titul *Otec* výhradně pro Boha, znamená to, že veškeré otcovství musí být účastí na otcovství Božím.

--

Ti, kteří vyčítají některým křesťanům používání slova *otec* pro biskupy a kněze, budou zcela jistě nazývat své rodiče *otec* a *matka*. Ten, kdo pochopí Ježíšovu větu *Nikomu nedávejte jméno „otec“* jako zákaz vyslovování jednoho slova, je úplně vedle. Mnohem víc jde o správné chápání tohoto slova. Nikdo nesmí být stavěn na místo Boží ...a naopak: každý, kdo je nazýván otcem, má své otcovství uskutečňovat s odpovědností a vědomím úkolu, který od Boha dostal. Týká se to především duchovních otců, ale také otců rodin. Jak by se asi změnilo rodiny, kdyby křesťanští otcové žili s vědomím této skutečnosti? ...

Podobnou účast neboli participaci máme i na Kristově úřadu prorockém. Prorok je v prvé řadě ten, kdo mluví z Božího popudu a hlásá Boží slovo. Nuže, křesťané jsou křtem a birmováním povoláni a vybaveni ke svědectví o Bohu a o hlásání jeho radostné zvěsti. Je to jejich účast na prorockém charakteru Ježíše Krista, který hlásal Boží království. Platí to pro všechny křesťany, (nejen pro kleriky, dominikány ...) pro každého z nás.

(Výběr z myšlenek T. Machuly, děkana JTU a terciáře OP v OPusculu 1/09)

Zodpovědnost laiků.

Mluví-li se o povolání, lidé mají obvykle na mysli povolání ke kněžství nebo k řeholnímu životu. Mladí adepti bohosloví pak mohou očekávat, že budou mít nějaké soukromé zjevení, že je Pán Bůh osloví. Říkával jsem jim: „Podívejte se, to, co prožíváte, se psychologicky neliší od toho, když někdo cítí povolání stát se lékařem. To není džob a může se to prožívat jako životní úkol. Člověk v sobě najde nějaké sklony, zájmy, schopnosti a během studia se leccos vyjasní.“ A tak je to i s kněžským povoláním. Znepokojuje nás, že se vyprazdňují kněžské semináře a kláštery, ale možná jsme si nepoložili otázku, co nám tím chce Bůh říci. Já myslím, že je to ta správná otázka a že nám už napolovic nabízí odpověď – že totiž končí jedna velká doba církevních dějin, epocha klerikální církve, a začíná doba, kdy se laici musí chopit své zodpovědnosti.

Z knihy Na minutu s Ludvíkem Armbrustrem. O duchovní zralosti.

(Karm.nakl.08)- KTč.3/09

Uvedení Páně do chrámu – z jiného pohledu.

Pán Ježíš přichází na svět jako Spasitel, Zachránce a zve každého do Božího království. Nikoho předem nevyklučuje, každému dává šanci. Prosíme-li o spásu duše našich blízkých, jistě to je i v Božím plánu a žádná modlitba není zbytečná, nevyslyšená.

Málokterá rodina je celá perfektně věřící – praktikující. Často nacházíme duše vlažné, zatoulané a někdy dokonce zatvrzelé. Křtem a především birmováním jsme povoláni k apoštolátu, k spolupráci na díle spásy všech duší. Ale

zvláštní zodpovědnost máme za ty nejbližší. Máme být apoštoly především příbuzným, sousedům, spolužákům, spolupracovníkům ... Tak to také mnoho věřících vnímá a Pánovo pozvání k záchraně duší bere vážně. Často potom slyšíme povzdech: už rok se modlím, úpěnlivě prosím za obrácení, obětují svá trápení, bolesti – a pořád nic ... Co je to rok, dva, deset let v Božích očích? Někdy nás Pán vyslyší až tu už nebudeme.

Chybí nám často trpělivost, vytrvalost, kterou nám svým postojem pokory, služby a tichého očekávání Pánova zaslíbení ukazují prorokyně Anna i stařec Simeon. Jsou vzorem nejen pro zasvěcené osoby, protože vytrvale sloužili v chrámu, ale i všem lidem a především těm pokročilého věku – jak se dnes říká seniorům. Ve službě Hospodinu zestárlí, ale v duši měli neochabující naději na setkání se zaslíbeným Mesiášem.

Dej nám Pane sílu, ať Ti sloužíme vytrvale, trpělivě a s radostí.

Z.

ZAPOMENUTÁ SVATÁ

VÉVODOVÉ BOŘIVOJ A LUDMILA

V té době vládl Čechám mladík 25-ti letý zvaný Bořivoj, tentýž, který porazil útočníky v roce 872 s vévodou **Mojslavem** a se čtyřmi dalšími. Byl to syn vévody Hostivíta, po kterém zdědil titul. Byl ženatý s mladičkou Ludmilou, jedinou dcerou a dědičkou Čecha Slavibora, vlastníka rozlehlých území a slavného hradu Pšov, který je tam, kde se dnes nachází město Mělník. Pro své dobré vlastnosti a pro majetky své manželky se Bořivoj stal nejmocnějším princem, něco jako králem Čechů. Přesto byl závislý na politice svých mocných sousedů Rostislava a Svatopluka, kteří v uvedeném pořadí vládli na Velké Moravě.

Bořivoj a Ludmila si už k roku 875 zřídili svůj dvůr a příbytek ve známém hradě Levý Hradec. Na jeho umístění se zachovaly vzpomínky, a i dnes po něm nacházíme určité stopy. S nimi přišla žít jako schovanka osiřelá **Dobroslava**, dcera Mojslavova, která v té době měla 11 roků. Ludmila ji měla velmi ráda. „Byla jí velkou přítelkyní“ říká historická zpráva, a „předstihovala ji jen v málo letech“. To dokazuje, že Ludmila se vdala velmi mladá, sotva přešla do puberty, a že věkový rozdíl mezi Ludmilou a Dobroslavou nebyl větší než půl tuctu roků. Tak věkově blízké a tak spojené láskou, obě mladičké, trávily šťastné dny v tom majestátním sídle.

Vévoda Bořivoj byl už křesťanem, protože mnich Kristián, jeho vnuk nebo pravnuk a první historik Čechů, píše, že když Bořivoj přišel žít do tohoto hradu byl doprovázen kaplanem jménem Kaich, nebo Kaicha, a že byl už pokřtěný. Jak říkají ctihodné texty pokřtil ho sám arcibiskup sv. Metoděj. Pevnost takto uspořádaná, tedy s křesťanským velitelem a s dvorním kaplanem, jmenovaným přímo arcibiskupem sv. Metodějem, se brzy proměnila ve

svatostánek, který mohl vyzařovat světlo víry mezi české pohany. A tak se i stalo.

V jeho nitru vystavěl Bořivoj malý kostel, který, jak se dalo očekávat, byl zasvěcen sv. Klimentovi. Dobrý vévoda tímto způsobem vyjádřil vděčnost v pořadí druhému papeži a mučedníku sv. Klimentovi, jehož relikvie tu byly uloženy, a současně také svatým bratřím misionářům sv. Cyrilu a Metodějovi, kteří tělo sv. Klimenta už dříve našli a potom odnesli na svoji apoštolskou misi na Velké Moravě.

„Toto byl první kostel Čech“ říká Legenda, a dodává: „Toto byl kostel, který sloužil jako křestní kaple jeho manželky Ludmily a schovanky Dobroslavy – Eurosie – Orosie“. Jestliže vévoda, jako osoba starší, byl pokřtěn dříve než započal svoje duchovní dílo v pevnosti, vévodkyně Ludmila, jeho manželka, a Orosia, také mladší než vévoda, si musely na svůj křest počkat. Zatímco se zdi Svatoklimentského kostela zvedaly, tyto dvě, jež se měly rády a zůstávaly spolu, se účastnily hodin náboženství, které jim dával jejich kaplan Kaicha.

KŘEST LUDMILY A DOBROSLAVY

Tyto dvě mladé ženy prošly katechumenátem více méně dlouhým, a protože se nacházely ve věku plného už rozumu a chápání mohly dobře rozumět vyučování a přiblížit se křtu plně a vědomě v tom, co jím obdrží. Také už začaly chápat povinnosti, které tato první křesťanská svátost přináší.

Pokřtěny byly pravděpodobně v roce 877, kdy Ludmile bylo 17 roků, a když Dobroslava – Eurosie – Orosie dospěla do věku puberty. Pokřtil je žák sv. Metoděje, basilánský mnich, a současně také dvorní kaplan jménem Kaicha. Uctíván je prostřednictvím legendy o sv. Basilovi Velikém zvláště pak na Východě.

METODĚJ U PAPEŽE

Na podzim roku 879 byl sv. Metoděj znovu povolán do Říma. Téhož roku vyslal k papeži španělský král poselstvo se zvláštní žádostí. Prvorozený syn, určený za následníka, padl v boji s Maury. Druhorozený Fortun Jimenéz však byl přislíben kněžství. Poselství mělo získat od papeže souhlas se zbavením slibu celibátu, neboť měl být pokračovatelem královského rodu. Pro doklad, že nejde o zájem zrušení slibu čistoty z důvodu světského chtíce, měl mu

manželku královské krve určit samotný papež Jan VIII. Co se přihodilo, že aragónské poselstvo bylo v Římě, a proč se tam setkala s poselstvem apoštola Slovanů sv. Metoděje?

KRÁLOVSKÁ JÍZDA

Jen málo lidí dnes ví, že v srpnu roku 880 odešel z místa, zatím jednoznačně neurčeného sídla moravských králů, velkolepý průvod. Doprovázel mladičkou a půvabnou moravskou princeznu Dobroslavu do dalekého Španělska.

Měla se stát manželkou španělského krále Fortunia. Přesto, že existuje několik písemných pramenů o této historické události, slaví ji 25. června jako „Fiesta Santa Orosia“ pouze Španělé, Francouzi a Italové. V Čechách upadla v zapomnění. I když kdo ví. Možná, že moravská lidová tradice uchovala památku na honosný průvod, odvážející mladičkou krasavici královské krve, do daleké ciziny. Může to být původ lidové slavnosti, nazývané Jízda králů. I když se historikové zatím neshodli, která z historických událostí vyvolala tento zvláštní zvyk, není vyloučeno, že mladičkový král v dívčím kroji představuje ve skutečnosti mladou dívku královské krve. Bílá růže v jejich ústech je, podobně jako lilie, symbolem panenství.

DOBROSLAVA = EUROSIE

Jméno Dobroslava prý přeložil sv. Metoděj na řecké Eurosia (nebo Orosia). taková změna osobního jména byla u významných osobností těch časů běžná. Svatí misionáři Cyril a Metoděj se původně jmenovali Konstantin a Michal. Také mladá Slovanka Mlada vyměnila svoje jméno za řeholní jméno Maria. A mezi námi řečeno: podobně i vznešená Gisberga se až od doby, kdy přišla do Aragónu vdát se za našeho prvního krále Ramira, jmenovala Ermisenda. Je tedy zřejmé, že změny stavu, vlasti, nebo profese velmi ovlivňovaly změny vlastních jmen. Podobně to fungovalo v onomastice papežů a náboženských řádů.

Obě verze jména jsou používány. Překlad vzniklý rozložením na DOB – ROS – LAVA, tedy řecky „dobrá rosa omývá“, naznačuje záměrnou kompilaci vysvětlující její souvislost s blahodárným deštěm. Proto se stala také uctívanou patronkou španělských vinařů a ovocnářů. Etymologie jména Dobroslava znamenala spíše dobrá slova, dobrou řeč, výmluvnost, schopnost dobře mluvit. Zajímavé však je, že zlidovělo jako Eura, kterou dávají do souvislosti s evropskou měnou.

TRAGICKÝ ZÁVĚR CESTY

Ve Španělsku tehdy křesťané vedení Fortuniem bojovali s muslimskými Maury. Jejich velitel Abun Lupo přepadl výpravu a všechny účastníky pobil.

Mladičkou Fortuniovu nevěstu nutil k přijetí muslimské víry a chtěl si ji vzít za ženu. Ta však odmítla a byla krutě umučena. Pálili ji pochodněmi, polévají roztaveným olovem, ut'ali jí obě ruce a nakonec setli. Středověká krutost byla příslovečná. I když ani dnešní horliví muslimové nejsou mírumilovnější. Tělo princezny s ut'atou hlavou přenesli již dva roky po její smrti do kostela v městě **Jaca** pod Pyrenejemi -hlavního města aragonského království, kam byla proto i přeložena tradiční trasa svatojakubské cesty do Santiago de Compostela. V katedrále La Seo v Zaragoza je jí zasvěcena kaple. Španělé mají sv. Eurosii ve velké úctě.

Nešťastný Fortunio pomstil smrt své nevěsty dokonale. Dívku svých snů prý nepřestal milovat a neoženil se do konce života. Hnán vášnivou zlobou, osvobodil od Maurů celé Španělsko a ochránil před muslimy západní Evropu. Obyvatelé to přisuzovali pomoci umučené Dobroslavy, kterou navíc provázely zvěsti o tom, že ovládá deště, blesky a krupobití. Prohlásili ji za svatou. Svatá Eurosie byla uctívána

ve Španělsku v oblasti Pyrenejí, v Itálii v okolí Říma (Zagarolo, Velletri, Frascati) a v severní Itálii, zvláště v Lombardii, konkrétně v Comu, Novaře, Cremoně a Pavii.

PATRONKA SPORTOVců?

V roce 2014 se v městě, kde tato naše téměř zapomenutá krajanka tráví svůj poslední odpočinek, budou konat zimní olympijské hry. Věříme, že také naši hokejisté zde ukáží své mistrovství. Budou vlastně bojovat téměř doma. V místě, kde leží vůbec první žena slovanské krve, která byla katolickou církví vyhlášena za svatou.

Podle A.Galatika